

[Udenrigsministeren.]

ladelse til at have Beskæftigelse udenfor Statstjeneste, ikke kunne vedblive hermed, medmindre ny Tilladelse gives; Ministerens Afgørelse heraf træffes efter Forhandling med begge Tings Finansudvalg.“

Det er mig bekendt, at der har været forskellig Opfattelse af, hvorledes denne sidste Lovbestemmelse rettelig burde forstås. Jeg vil her gerne indskyde, da en Del Misforstaaelse aabenbart har gjort sig gældende paa dette Punkt, at hverken jeg selv, min Forgænger eller nogen af Udenrigsministeriets Tjenestemænd nogen Sinde har tænkt paa at administrere Bestemmelsen derhen, at det skulde staa frit for Embedsmænd, der ikke paa det Tidspunkt, da Bestemmelsen vedtoges, havde Bierhverv, at overtage saadanne, uden at forudgaaende Forhandling derom havde fundet Sted imellem Udenrigsministeren og Tingenes Finansudvalg. Udenrigsministeriets Opfattelse angaaende Fortolkningen af denne Lovbestemmelse har saaledes været den, at udenrigsministerielle Tjenestemænd, saa længe Bestemmelsen var i Kraft, var ganske ens stillet med Hensyn til Nødvendigheden af Forhandling med Rigsdagens Finansudvalg, hvad enten de havde de paagældende Bierhverv allerede ved Bestemmelsens Vedtagelse eller tiltraadte dem senere.

Ved den Revision af Tjenestemandsløven, der fandt Sted i 1927, udgik den paagældende § 141. Dette skete ved Finansministeriets Foranstaltning. Paragrafens Bortfald i Forslaget skete, uden at der fra Udenrigsministeriets Side var foretaget noget som helst Skridt i saa Henseende, og uden at der forud var mig saa lidt som mine Embedsmænd noget som helst bekendt om Bestemmelsens foreslaaede Bortfald. Da Forslaget til den ændrede Tjenestemandsløve forelagdes mig i Udenrigsministeriet, og jeg der blev gjort opmærksom paa Bortfaldet af den omtalte Bestemmelse, fandt jeg dette Bortfald naturligt og saa ingen Anledning til at søge Bestemmelsen genindsat allerede af den Grund, at jeg i sin Tid, da jeg i Folketinget var Ordfører for Udenrigsloven afgjort havde været imod dens Vedtagelse. Jeg vil i denne Forbindelse udtrykkelig gøre opmærksom paa, at jeg ikke, da jeg

stillede mig som sket overfor det fra Finansministeriet modtagne Forslag, var af den Opfattelse, at det herefter i udstrakt Grad vilde være muligt for Tjenestemænd i Udenrigsministeriet at indtræde i Bestyrelser for erhvervsdrivende Selskaber. Jeg mente tværtimod og mener vedblivende, at dette kun i meget sjældne Tilfælde vil kunne ske, og denne min principielle Indstilling overfor dette Spørgsmaal støtter sig væsentligt paa de samme Betragtninger, om hvilke der er Enighed i de politiske Partier. Kun har jeg ment, at den endelige Afgørelse af, hvorvidt Bestyrelseshverv kunde modtages, burde paahvile Udenrigsministeren, der ved sin Bedømmelse vilde have at tage de særlige Hensyn, som maatte gøre sig gældende. Ud fra dette Synspunkt kunde jeg intet som helst indvende imod, at der under Udvalgsbehandlingen af det af mig i 1927 fremsatte Forslag om Indskrænkninger i Udenrigstjenesten fra anden Side, ikke fra Udenrigsministeriets, fremsattes Forslag om at forøge Repræsentationstillæget til Afdelingscheferne og yde Administrationskontorets Chef et Tillæg af samme Art. Denne min Holdning vedstaar jeg fuldt ud.

Der skete derefter det, at der henholdsvis i Foraaret og i Efteraaret 1928 blev rettet Henvendelse til mig, gaaende ud paa, at Store Nordiske Telegraf-Selskab og Nationalbanken ønskede at tilbyde Udenrigsministeriets Direktør og Afdelingschef Engell at indtræde henholdsvis i Selskabets Bestyrelse og i Bankens Repræsentantskab. Disse Henvendelser fremkom saaledes først, den ene omtrent 1 Aar og den anden omtrent 1½ Aar efter, at de tidligere omtalte Overvejelser med vedkommende Rigsdagsudvalg havde fundet Sted. I begge Tilfælde var der for mit Vedkommende ingen Tvivl om, at Svaret maatte blive ja, idet disse to Selskabers særlige Karakter bevirkede, at jeg ingen som helst Betænkelighed kunde have ved at se Tjenestemænd fra Udenrigsministeriet indtræde i deres Bestyrelse. De stedfundne Forhandlinger med det af det høje Folketing nedsatte Udvalg har jo imidlertid medført, at jeg har anset det for rigtigt at stille et Ændringsforslag til mit oprindelige Forslag, gaaende ud paa, at Udenrigsministeren herefter først kan give Tilladelse efter Forhandling med begge